

БОРБА®

Манасиевата летопис – Пиршеството на хан Крум след
победата над Никифор

Днес, както и преди, благоденстват тези
народи, които създадоха най-добри закони

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MARCH, 2015

Жертвите на комунистическия режим не са забравени

ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Решение № 37 от 20 януари 2011 г.
за обявяване на 1 февруари за Ден на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим

На основание чл. 154, ал. 2 от Кодекса на труда

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

РЕШИ:

Обявява 1 февруари за Ден на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим.

Министър-председател:
Бойко Борисов

Главен секретар на Министерския съвет:
Росен Желязков

НА ГРОБА НА НЕРОДЕНАТА ДЕМОКРАЦИЯ

Къде е таз девойка невидяна,
а носена към половина век!
На двадесет и пет години стана,
за сватба весела момент настана,
а не живяла с ни един човек!

Как весело ни бе, кога роди се,
след дни ужасно страшни, без простор.
Небето грейна в синьо, разведри се,
страна робиня в миг развесюели се
без страх от див терор.

Уж нов живот, но стана без промяна.
След Тошо от Андрей, че го Сергей,
столетницата сама не остана,
взе нови партии, но не за смяна,
а в слава да живеј.

И ей ни днес – безпътни и сломени,
последни сред последните в света,
нак в блатото по старому въртени,
но все по-будни, злобни, разячени,
се взираме в целта.

Усетили, че нашата държава
не е била в демократичен път,
че за родилка бабичка не става,
а чрез страха и днес ни подгудява
и мъти ни умът.

Столетницата им неплодна била,
ни с братство, равенство и свобода,
оплю гетето, гето уж родила
и ей я, Боже, чиста, светла, мила,
достойна за властта.

Ради Кисъв

БОРБА

БОРБА

**ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ
НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.**

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 64, број 1

Книжка гвеста и седемнаесета

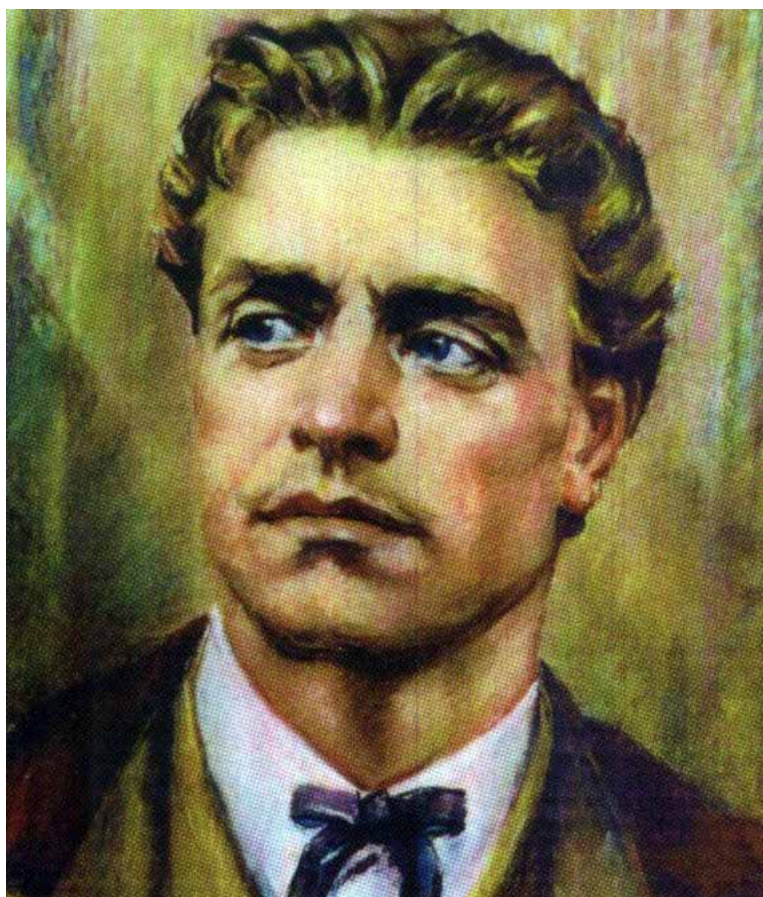
Март 2014

142 ГОДИНИ ПОКЛОН ПРЕД ДЕЛОТО НА

**А
П
О
С
Т
О
Л
А

Н
А

С
В
О
Б
О
Д
А
Т
А**

**В
А
С
И
Л

И
В
А
Н
О
В

К
У
Н
Ц
Е
В**

**Л
Е
В
С
К
И**

ЛЕВСКИ

Има хора, чиито дела се превръщат в символи, до които се издига един народ. Те се почитат като светци и животът и делата им са пример за подражание на идващите след тях поколения.

„...Словото му, просто и безизкористено, вълнуваше, смущаваше, убеждаваше. Отдето помина, а той мина навсякъде, по дирята си установи ламтения, повдигнати въпроси, разбуждени надежди. Известността му бързо порасна, влезе в хижата, развълнува градовете, изпълни планините... Левски е изражение на една сила, излязла из цели векове страдания, из цял океан унижения...“

Иван Вазов

Истинското дело на Левски почва от срещата му с Любен Каравелов (след разбиването на Панайот-Хитовата чета). И двамата велики българи по различни пътища били дошли до едно и също убеждение, че не хайдушките чети ще спасят България, а общо народно въстание.

И те решили: Каравелов със своето перо и с издаваните от него вестници – в средата на интелигенцията, а Левски с лична пропаганда и организация – в средата на народа, да подготвят българите за **едно общо народно въстание**.

В джобното си тефтерче Левски пише: „...Да подигнем и изградим храма на правата свобода и да дадем всекому своето“ (6 октомври 1871 г.).

Той и те с делата си показва как без корист и с високо съзнание за дълг и отговорност се служи на родината, за да бъде тя „храм на правата свобода и всеки да получи своето си“.

Днес управляващите от високите етажи на властта с делата си, а и тези, които те наследиха през последните 25 години и предходните 45, показват как с корист се разрушава и ограбва родината и труда на народа, как без съд и присъда се избиват политически противници. Как се унищожават един народ, без да получат своето си за сатанинските си дела.

Ако наистина времето за разплата в името на закона и справедливостта е дошло, нека без колебания се наредим под неговото знаме и да покажем, че повелята на Левски – да построим храма на правата свобода – не с беззакония, а по силата на закона, е в наши ръце и този път десетономврийските от 1989 г. заиграйки на демокрация няма да минат.

С нами Бог!

БОРБА

Проф. Димитрина
Нанева

In memoriam... на българския път към свободата

Римляните са ни заветвали умозаключението: „За мъртвите или добро, или нищо!“ Не са уточнили обаче кога и при какви обстоятелства можем ние, живите, да споделим спомените и размислите си по повод жизнения път и позициите на преселилия се в отвъдното...

Факт е, че християнството не „монополизира“ този завет. Затова сигурно едва 4 века след смъртта на Божия син то е въздигнато в официална религия на империята. Аз като кръстена в Божието име и вяра си позволявам да споделя някои лични впечатления за г-р Желю Желев, напуснал видимия ни свят тъкмо на 30 януари 2015 г. И не защото съм самовлюбена в собствените си „успех“ и късмет да се познавам с дисидента, с първия „демократично избран президент“ на „Народна република България“ още през 1990 г. ще направя това. А защото чувството ми за „социалната истина“, т.е. историческата истина е по-силно от мен самата... В името на следващите български поколения пиша следните редове. Те заслужават истината... Пътят е истината!

На 1 февруари 2015 г. слушах внимателно репортажите от студиото на БНТ 1 от храм-паметника „Св. Александър Невски“ в София по повод държавно организираното погребение на г-р Ж. Желев. Разбира се, всички „говоривши“ лееха познатите ни дитирамби за него. Митът „демокрация“ днес е господстващ. Подобаваща е и реториката. Нека обаче да си припомним, че именно г-р Желев определи цар Симеон II като „някакъв гребнобуржоа“ от Магрид, а Господ прие душата му тъкмо на рождения ден на цар Борис III – Обединител.

Нека да си припомним също какво означава и понятието „дисидент“. Въведено е в Англия по времето на крал Хенри VIII, който си позволява да се „секуларизира“ от светата Римокатолическа църква. Кралят се обявява за глава на новосформираната Англиканска църква. Тези от духовенството

и монасите католици, които се „обръщат“ към новата вяра, т.е. предават обета си, са назовани „дисиденти“... Годината е 1581. Д-р Ж. Желев стана „дисидент“ през 1965 г.?!

Познавам г-р Ж. Желев от 1986 г. Времето, когато той е дезавуиран от „началник-отдел“ в Комитета за култура на „НРБ“. По това време негов председател е Георги Йорданов, член на ЦК на БКП. По стечение на обстоятелствата той е „кум“ на моя братовчедка по майчина линия, и ми стана известен фактът, че след отстраняването си „началник-отделът“ е получавал определени суми от определени служби за своята „безработица“ в определения период. Д-р Ж. Желев по това време обаче идваше в „Яйцето“ на Софийския университет (СУ). Отказваше цигарите и твърдеше, че няма възможност да си ги купува. Нямаше пари и за чашка кафе. Тогава бях старши асистент във Философския факултет. Като „индивид“, произхождащ обаче от „бившо“ семейство, не бях добре осведомена от родителите си за историческия конфликт в обществото ни. Моето семейство не желаше да емигрира и не смяташе за нужно да „захранва“ компетентните служби на режима със злато и пари, за да получи заветната „виза“. Ето защо ми беше „спестило“ много факти от Истината. Баща ми ме учеше, че от България по-красива страна не съществува...

Като гражданин на „НРБ“ обаче, т.е. възпитана „обществено“ в идеята на „абсолютното равенство“, бях възмутена от „явната“ бедност на г-р Ж. Желев. Посещавала съм го многократно в държавното му жилище на ул. „Чавдар войвода“ 7 в София. Посрещаше ни съпругата му Марушка и се оплакваше, че нямат дори и сирене да ни предложат към наливното вино, с което ни черпеше. Ето защо купувах за г-р Желев чашка кафе винаги когато го виждах в „Яйцето“ и му предлагах цигарите си. Преди това го намирах на една маса с проф. Н. Генчев и други подобни „демократи“ от това време.

Върхът на „демократичността“, с която д-р Желев беше обвелян, беше достигнат, когато през октомври 1989 г. г-н Емил Кошлуков – „литерът“ на българските студенти, беше „изпратен“ за негов личен шофьор. Това беше и последната ми среща с д-р Ж. Желев, роден в с. Веселиново, Шуменско.

И още нещо. Именно покрай „дисидентската дейност“ на д-р Желев като един от създателите на Клуба за демокрация и гласност – 3 ноември 1988 г., чието учредително събрание се проведе в 65-а аудитория на Философския факултет на СУ, имах възможността сама да се уверя кой е организаторът на „мероприятието“. Беше петъчен ден. Поканата за присъствие получих поне два или три дни предварително. Изпратих вместо „себе си“, свой студент. Тъй като службите работеха по „предварително одобрени списъци“, същата вечер в 24:00 ч. полковник от Софийско градско, представил се на майка ми по стационарния ни телефон, наредил да се изпрати кола вкъщи, за да бъде впоследствие „легендирана“ като участник в мероприятиято...

Следващото съвпадение се натрапва от само себе си... Почти 25 години бяха нужни след 1989 г., за да бъде определен официално 1 февруари за ден в памет на жертвите на комунизма в България. По този повод в храм-паметника „Св. Ал. Невски“ – патриаршеската ни катедрала, в присъствието на Н. В. Цар Симеон II и Н. В. Царица Маргарита се отслужи панихидата в 10:30 ч. за осъдените на смърт от Първи състав на т.нар. народен съд – регентите княз Кирил Преславски, проф. Богдан Филов и ген. Н. Михов, министър-председатели на Царство България, депутати от XXV НС. От съвременната ни политическа класа нямаше представители в храма. Д-р Ж. Желев също приживе не отвори дума за тези истински българи. Сигурно защото беше „човек от народа“ и като своя „побратим“ – един друг, управлявал без волята на „суверена“ 35 години Родината, не смяташе жертвите на тоталитарната система и държава, които описваше в книгата си „Фашизмът“, за българи... Според него те останаха „фашисти“...

Бог да го прости!

Жертвите

Народният съд 1944-1945 г. – инструмент на диктатурата

Интервю с доц. Веселин Методиев, историк

– На 20 декември 1944 г. „тръгва“ т.нар. народен съд. Това е Игнажден, дни преди Коледа. Умишлено ли е търсена тази дата?

– Да кажем, че е търсена символика, означава да спекулираме. Веднага след 9 септември започва да се изстребва физически политическият противник. В началото на октомври излиза наредба-закон и тогавашната коалиция – Отечествен фронт (БКП, социалдемократи, леви земеделци, звенари) – решава да намери инструмент, с който и формално да продължи физическото изстребление. Народният съд е институция за бърза разправа с противника. Това е гигантска трагедия, която няма аналог в модерната история на България.

– Коя е най-голямата манипулация по темата?

– 45 години на обществото ни се внушаваше, че народният съд е бил справедлив трибунал

срещу виновниците за Втората световна война и за коалицията с Хитлерова Германия. Тази рамка криеше същината на проблема – унищожение на политическия противник.

– Как се процедира в исторически план с истинските виновници за катастрофални за страната събития?

– Нюрнбергският процес (1945-1949) и др. са международни трибунали. Няма такъв прецедент – подобни съдилища да се създават от националните законодателства на която и да е държава, за да изстребиш политическия си противник, независимо под какъв знаменател ще го поставиш. По време на народния съд са арестувани 28 630 души, срещу 10 919 са повдигнати обвинения, издадени са 9 550 присъди, а осъдени на смърт са 2 730 души. За сравнение в Нюрнберг са осъдени 19 души, от които на смърт 12.

Милицionери охраняват Софийския университет, в който заседава съдът

Принц Кирил пред народния съд

И в двете съдилища обект е политическата върхушка. Но в Нюрнберг трибуналет е международен, а народният съд у нас е дело на БКП и партньорите ѝ, които малко по-късно сами попадат под същите репресии. Първо се удрят десните, после левите, за да останат комунистите сами. Факт е, че през 1990 г. СДС се създаде като антикомунистическа организация от забранените леви партии – БЗНС „Н. Петков“ и социалдемократите. Десните са били физически унищожени.

– **Какво е малко известно за народния съд?**

– Последните 25 години доста хора спираха поглед върху това събитие и публикуваха трудове по темата, която е вече достатъчно разпозната. Продължава спекулацията на някои учени за правната легитимност на създадения от ОФ трибунал. Сред тях е и проф. Димитър Токушев, председател на Конституционния съд, срещу когото стачкуваха студентите в Софийския университет през 2013 г. За тях бе недопустимо и неморално да им чете лекции човек, който в монографията си „Народният съд 1944-1945 г.“ пише: „Народният съд е орган на народнодемократичната държава. Той се провежда от името и в интерес на победилата революционна класа и е едно от най-значителните събития в нашата най-нова политическа и правна история.“

– **Според някои народният съд е ответна реакция за жестокостите спрямо партизаните. Елемент от гражданска война ли е този трибунал?**

– В България след 1919 г. има две организации, занимаващи се с тероризъм – БКП и ВМРО. Те го

обявяват официално в документите си. Намират политически противници, виновни за провала на каузите им, и ги разстрелват. Това продължава до 1923 г., когато БКП прави Септемврийското въстание. На практика това е насилие, но до ден-днешен някои го разглеждат като въстание на справедливостта. Стигаме до 1925 г. и атентата в църквата „Св. Неделя“, когато държавата решава да отговори на удари. Според някои колеги историци започва граждански конфликт. Това е спорно, но е вярно, че терорът и реакцията на държавата се нагнетяват от двете страни. Сблъсъците (дори въоръжените) между партизани и жандармерия, а по-късно между горяни и милиция могат да се окачат като гражданска война. Народният съд няма място в тази система на сблъсъци. Той

Главният обвинител Георги Петров

заличава 2/3 от политическия свят на България.

– **Много хора след 9 септември не са могли да практикуват професиите си заради това, че са работили за предишната система – например адвокати без адвокатски права. Това не е ли един задкулисен „народен съд“?**

– Хубава идея. Тази задкулисност – да се ползва държавата като инструмент за насилие, продължава 45 години. Физическото унищожение, психическият ужас в семейството от възможни политически репресии (характерни за първите 20 години след 9 септември за стотици хиляди хора) или развърщаването на интелигенцията, научните и културните среди (през 70-те години) – моделите на уродливите форми на държавно насилие са различни.

Ема Иванова, в. „Трета възраст“

Райко Алексиев – сред първите жертви на комунизма

Райко Алексиев е една от първите жертви на установяващия се комунистически режим у нас – арестуван непосредствено след 9 септември 1944 г., той е обвинен в „антисъветска и прогерманска дейност“. Подложен на нечовешки психически и физически мъчения в ареста, умира от раните си на 18 ноември 1944 г. Няколко месеца след смъртта му е разигран абсурден съдебен фарс – т.нар. Втори народен съд, създаден специално за съдене на интелектуалци, обявени за „отсъстващи“ или „починали“, го осъжда на смърт, за да легитимира конфискацията на имуществото му, като дори шевролетът му става обект на съдебни апетити.

Жизненият път на този талантлив българин започва от Татар Пазарджик (дн. Пазарджик) на 7 март 1893. Като ученик в местното училище малкият Райко показва афинитет към рисуването и литературата, поради което впоследствие завършва българска филология в Софийския университет, а след това се записва като извънреден студент в Художествената академия. В Германия, Австрия и Италия учи живопис при изтъкнати майстори на четката. Завърнал се в родината си, Райко Алексиев постепенно се утвърждава като един от най-изявените карикатуристи от този период, като същевременно на няколко пъти е избран за председател на Съюза на гжужествата на художниците в България. Постепенно започват и изявите му на литературното поприще – творбите му са главно в областта на сатирата. Сред тях се открояват „Душеспасителна книжица“, „Жалостиви случки“, „Генчо Завалята“, „Клюката“, „Хумористична история на българите“ и др. При тоталитарния режим книгите му са забранени и днес читателят с любопитство ги преоткрива наново.

През 1925 г. Райко Алексиев режисира филма „Коварната принцеса Турандот“, където изпълнява и една от главните роли.

След пагането на комунистическия режим по инициатива на група интелектуалци и на съпругата му Весела Алексиева, Райко Алексиев е реабилитиран посмъртно, а на негово име е основана фондация за подпомагане на развитието на хумористичната литература, както и на карикатурните жанрове.

Атанас Коев
в „Трета възраст“
(със съкращения)

Позиция

Уважаеми читатели на сп. „Борба“

Редакцията предоставя на вниманието Ви статията „Двадесет и пет години, които промениха всички ни“, която е изпратена от г-н Ради Кисьов. Фактите, обстоятелствата и събитията, намерили място в нея, пречупени през вижданията на автора, са го довели и до определени изводи, които ще имате възможността да прочетете. Ако тези факти, обстоятелства и събития биха довели някои от читателите до изводи, различни от тези на г-н Кисьов, редакцията с най-голямо разбиране ще ги отпечата.

БОРБА

Двадесет и пет години, които промениха всички ни

Връстниците на прехода и останалите млади хора до към тридесетте не могат да се променят, защото те просто не са били нещо друго. Защото те растат едновременно с т.нар. промени, нагаждайки се по посоката или силата на вятъра, или са тръгнали по утъпкан родителски път. Промени стават непрекъснато в средното поколение и в остаряващите – третата възраст. По право ние така сме се променили, че вече представляваме непоправимо изкривили се същества. Именно поради това никой не търси истинската причина, а тя е съвсем очевидна.

Преди два месеца се навършиха 91 години, откак родината ни е във вътрешна война. Война непрекъсната, кръвопролитна, братоубийствена. Тя избухва през 1923 г. с военният преврат на 9 юни, извършен от Ал. Цанков, и Септемврийското въстание на 23 септември. Останалото е общоизвестно. Трябва да подчертая, че един от най-великите български политици, родолюбци и държавници в следосвобожденската ни епоха е бил Ал. Стамболийски. И основната причина за зверското му убийство е станал Законът за съд за незаконно забогателите. Стамболийски е щял да превърне европейската градина България в истинска градина, цялата територия на която днес щеше да представлява целогодишен курорт на Европа и Северна Азия.

Тогава, именно тогава и само тогава жестоко пролятата кръв на хилядите наши

сънародници възпламенява в сърцата на българи към българи страшното чувство на омраза и жажда за мъст. И започва вътрешната война. Три са етапите на тази война: а) 9 юни 1923 г. – 9 септември 1944 г.; б) 9 септември 1944 г. – 10 ноември 1989 г.; в) от 10 ноември 1989 г. досега.

През първия период България се развиваше като другите капиталистически страни в Европа. Макар окастрена и смазана от позорния Ньойски конгрес и разбунена от споменатите събития, тя изпреварва някои безпрепятствено развиващи се европейски страни.

Партийните борби не стихват. Настъпателна е само комунистическата партия. През 1940 г. Сталин изпраща в България дипломата Соболев, царят и правителството ни да подпишат документ, свързващ по-тясно двете страни. Но Хитлер предупреждава царя, че ако документът бъде подписан, той веднага ще нападне България. И нашите отказват. Тогава българските комунисти от цялата страна, организирани от агитатори, се вдигат на крак с искане България да се свърже със СССР. Това мащабно раздвижване носи името Соболева акция. Ако царят и правителството бяха изпълнили желанието им, през страната ни два пъти щеше да мине огненият ваяк на фронта. Тъй спасиха родината ни от опустошаване.

На 22 юни 1941 г., въпреки мирния договор от 1939 г. между Германия и СССР, немската армия вероломно нахлу в съветската

страна. Още същата вечер излиза първият партизанин у нас. БКП(к) не можа да скло- ни царя да прикрепи България към Русия, но самата тя започна въоръжена борба в нейна полза, но у нас. По право тази борба не беше секвала още от Септемврийското въстание, но сега се разраства. Защото партията беше поела большевишкия курс – атенцията в храм „Света Неделя“.

Тук е необходимо да си спомним и нещо друго. Тъжната и жестока истина за подялбата на хляба между хората в България, а може би и в целия свят. Имаше три класи: богати, средни и бедни. Комунисти и техни симпатизанти ставаха абсолютно всички бедни, а това беше огромната част от народа ни. Имаше хора, за които насъщният хляб беше едничката цел. Ами ако го нямат? Ако и тази вечер легнете гладни и след първа дрямка едно от многолюдната челяд проплаче: „Мамо, гладна съм, майчице. Не мога да заспя.“ И другите писнат, защото гладни очи не заспиват. А ти си баща. Трудолюбив баща с работна съпруга, но сте се събрали бедно момче с бедно момиче. А чуваш, че на света има страна, където всички са равни. И това е Съветският съюз. И чуваш как сладкодумни младежи декламираат с патос: „Имам ли аз, то значи имаш и ти“... Па ти стане топличко на сърцето и се нареждаш под червения байрак.

Тази вяра изпрати младите ремсисти в горите. Тя напълни затворите с непокорни и смели борци за по-щастливи дни. Да! Наистина тъй беше. Но народът наш беше измамен от лъжливи агитатори, които разказваха чудеса за живота в Русия. Ами ако сега душите на падналите по горите партизани, на разстреляни и обесени в затворите революционери, на майките героини, които изпълнявали заръката на децата си да не плачат, ако с тях се случи нещо, а да се гържат горди пред убийците, се обърнат към живите някогашни агитатори и към забогателите им деца и внуци с натрапчивия въпрос: „Защо ни измамихте?“.

На 9 септември 1944 г. части на Червената армия влязоха в страната ни без бой. Няколко дни по-рано от нашето радио се разнесоха две заповеди на българското правителство. Първата гласеше всички германски войници да бъдат изгонени от страната ни, а втората – никой да не се противопоставя на руската армия, когато навлезе в България.

Червената армия влезе в страната ни без пушка да гърмне. Посрещната беше с любов от хората, които се надяваха на нов живот – свобода, братство, равенство. Но вместо свобода, в България настана нечуван терор: арести, убийства без съд и присъда, поголовна чистка от министерския съвет до пъдаря на най-малкото село. Тогава се понесе песничката за метлата на ОФ. През няколко дни имаше митинги, на които гърмеше страшната дума „смърт“ по адрес на арестантите. Имаше и агитки. Във всяко село и град – агитки, откъдето се носеха нови песни. Партията издигна лозунгите: „Смърт на фашизма, свобода на народа!“, „Всичко за фронта, всичко за победата!“ България беше вкарана във войната рамо до рамо с армията на маршал Толбухин. И въпреки че гаде над тридесет хиляди убити и ранени, знае ли някой нашата страна към победителките ли беше причислена, или към победените. И защо?

Освен свобода българските комунисти очакваха Червената армия да донесе братство и равенство, за което общочовешко участие се чуваха легенди. Но земята ни беше задушена от нечувана жестокост. И непрекъснато се проливаше човешка кръв. За какво братство може да се говори в таква страшилище. И равенство не се получи, защото беше извършено приравняване. Или казано по-разбираемо, те не изравниха хората, а богати, средни и бедни приравниха с нямащите. С несретниците. С пияниците и прахосниците. Забрашиха частната собственост – двигателя към прогреса. Направиха ни мъжици – човешки същества, лишени от права. Оковаха границите тъй, че и пиле да не може да ги прехвъркне. Създадоха лагери,

забраниха религиите, премахнаха националните ни празници, с които действията ни превърнаха в изплашено стаго от човешки същества.

За да превъзпитат да станем верни на властта, създадоха партийните колони: чавдарче, пионерче, комсомолец, комунист, отечественофронтовец и безвластен земеделец. Още в първите години страхът скова сърцата ни. Чудовището страх. Неизменният спътник и тогава, когато си съвсем сам.

Но всичко това и още редица безсмислия се случваха по-късно, а веднага след преврата и в близките години получихме първите зашеметяващи плесници. Най-страшните вече споменах, но и тези, за които ще кажа сега, бяха все перли на жестокостта и заблудата. Самите комунисти заблудени, че интернационализмът е патриотизъм, плюеха, плюха и плюят по национализма, та днес много хора да не могат да разберат истината. Не могат да разберат, че национализъм значи родолюбие, а интернационализъм – отричане от родното и приемане на чуждото. Аз не говоря за крайните националисти, които са вредни, а за умерените. По вина на заблудата си новите управляващи – интернационалисти наричат героите доброволци от македоно-огринското опълчение, шовинисти и отнемат пенсиите на живите герои. Чак през 60-те години останалите живи бойци биват реабилитирани. Каква жестокост. Колко натрапчиво говореха за измисления от самите тях великобългарски шовинизъм, като обвиняваха родолюбците, че страдали по поробените български земи до всичките ни сухоземни граници. Говореха, наливаха в сърцата ни безразличие към родното, за да ни отчуждят от отнетото. Нека отидат сега в Македония и потърсят българско войнишко гробище и щом не видят никой знак, че тука е светиня, над която всяка нощ бдят душите на погребаните там български воители, и не ги клъцне право в сърцата, значи те не са българи. И друго. Никой българин не може да бъде шовинист, защото само

нашата родина на Балканите граничи със свои поробени земи.

На 1 февруари 1945 г. бяха избити големи политици – запазили България като мирна страна по време на Втората световна война, голяма част от елита на нацията и обикновени хора.

Как успяха само за един месец след преврата да надгъхат стари и млади свои привърженици с омраза към патриарха на българската литература Иван Вазов. Отрекоха го, оплюха го и го оставиха презрян. Чак през 1950 г. беше реабилитиран по понятна причина, но за най-отчуждените си остана ненужен и нежелан. Пагение.

За да станем страна социалистическа, работническа, комунистите обесиха Никола Петков – смел водач на БЗНС и верен последовател на Ал. Стамболийски, и напълниха лагерите с верните му последователи.

И животът потече в ново русло. Към комунизма тръгнахме свободни в равенство и братство, с народен съд, в народна република, с народно правителство, народна власт, народна милиция, народна армия, народен хляб. И всичко това в името на човека и за благо на човека, само никой да не знае името на този човек. Само за няколко години ни вкараха в трудови колони към светлото бъдеще. Хиляди колони – човек до човека, работещи и учещи се по села и градове. Знаеш, че живееш на планетата Земя, но непрекъснато ти втълпяват, че има два свята: комунизъмът със светлото бъдеще, където човекът за човека е приятел и брат, и капитализъмът, където човекът за човека е звяр. И толкова. А за да не бъдеш изяден на запад, не те пускат да излезеш от страната навън. Свободен си да ходиш само в родината и в братски страни. А ако не си роден в крайграничен район, пък имаш някаква работа там, трябва да си извадиш открит лист, но ще те пуснат не по-близо от шестдесет километра до границата. Свобода. В годината имаш един-два празника: 9 септември вместо Коледа и 1 май вместо Великден. По-късно разрешиха и Гергьовден,

но не като празник на армията, а на овчаря. Иначе всичкото време в колоната. Човек до човека. Плътно един до друг. Работите и пеете, вгледани само в една светла, ама много светла точка. Работите и гледате как тази точка става все по-светла и по-привлекателна и с всеки ден се приближавате до нея. И в момента, когато ще стъпите върху галещия душите ви диск с левия си крак, тя угасва, спиралата се завърта и пред вас светва същата точка, само че отдалечена на разстояние пет години. Постепенно разбирайте, че мамецата точка е светлото бъдеще, осветена от прожекторите на партийния секретар, профпредседателя и комсомолския секретар.

След 9 септември, та досега, понятието „народно събрание“ изгуби смисъла си, защото се превърна в партийно събрание. До 10 ноември 1989 г. там се нареждаха ударници, новатори, рационализатори с ниско образование, а и учените бяха най-вече еднопартийци. След тази дата избраниците бяха само учени, но вече избрани от две-три партии. Редовно гласуваме по-голямата част от народа. Знае се, че има купени гласове, но не се знае каква част от гласувалите е купена.

През още много иглени уши бяхме прекарвани, но ще спомена само някои. Това бяха различните управления на МВР. А ако гаген началник нещо те нарочи, довършват те жадни за нечовешки изтезания прокурори, често от женски род. Но това бяха видими от обществото мерки. Страшни наистина, но най-съсипващо за погбрани от най-умните млади хора на България беше създаването на доносници. Уши на властта. На народната власт. Правда. Поопънеш се, поопънеш се, пък си още толкова млад. Но щом чуеш „илили“, се предагеш и зашушнеш. И жертвата е в утрото на дните си, но себе си ли да затриеш! Животец. И уши се разширяват, и уста се затваря, а страхът става все по-настъпателен и властен, та сърцето само нашепва: „Внимавай!“. Тъй постепенно човек след човек търсехме в потайна доба

отдушник. Заг залостени врати и плътни пергета слушахме гласа на свободния свят. Слушаш, слушаш, па на душицата ти става все по-леко, но съмне ли, страхът отново те сграбчи. А ако някога само изпъшкаш от бездушието на местен управник и те чува нацупен партиец, веднага ще изтръпнеш от речта му: „Другарю, внимавай другарю, защото аз съм член на партийното бюро, пък ти имаш деца...“ Изтръпнеш, усмихнеш му се виновно, па разровиш пламналата глава, мазна мисъл да изломотиш. Власт.

Тъй доживяхме до пагането на берлинската стена. Аз доживях да видя очичките на първия. Мънички, закръгленички, взрели се в една точка и не мигват. Видях моите очи. Изплашени, стреснати, безжизнени. Зацапано огледало на душата. Първият гържавен и партиен ръководител – желязната кука, която само гържеше здраво вагона България за последния съветски вагон на ешелона социалистически лагер. Съзрях и трите му помощника: пръчка за любопитните, тояга за нахалните и сабя за ония, които са искали да го изместят. Тогава ми олекна. Ах, как ми олекна. Па сам-самичък навлязох наголу в градините и почнах да викам с цяло гърло. Виках, виках, ей тъй, страха от душата си да изгоня. Страхът. Страшилището. Рожбата на осакатените свобода, братство, равенство.

Тогава навлязохме в демокрацията. Примамлива форма на ограбен до шушка магазин, защото вече се бяхме превърнали в риби в крайречен вир. Да. Има такива вировете в разливите на големите планински реки. При бурно топене на дебели снегове и обилни поройни дъждове в планините, мътници бушуват по целите заливни тераси. Тогава се образуват крайречни вировете с различна големина и дълбочина. След няколко дни водата се избистря и колкото и дълбок да е вирът, дебел пласт тиня бележи само гърбовете на по-големите камъни. Гледаш, пуст вир. Но разтикай гъното с дълъг прът, докато тинята кипне, а и с пергета и на гвете очи да си, ще забележиш как големи

и малки главички на риби се показват над повърхността и лапат атмосферен въздух. Ей такива риби бяхме ние веднага след 10 ноември 1989 г. Че според възрастта, различен брой мътници ни заливаха. То бяха конгреси, сбирки, надпявания, неписани речи на Първия и пр., и пр. Масови изяви и след всяка от тях седмици наред вестници, радио, а по-късно и телевизия изсипваха нова тиня във вировете ни.

И колко наивни бяхме. Гледахме как живеят хората в свободния свят. Никой не ни забраняваше да ги посетим. Всеки разбираше какво значи демокрация и свобода. В едни улици освободените софиянци развяваха сините знамена и пееха възторжено, но в други се вееха червени, показвайки мощта на партията им. На 9 септември 1944 г., при гостуването на Червената армия, още в първата нощ страната ни беше сграбчена в орлови нокти и близо половин век само дишахме, а днес, когато комунизмът падна и при нас, демократична Европа само ни учеше какво да правим, без да се намесва с военна сила. В една кипяща вечер се разнесе страшният зов: „Да дойдат танковете!“ А вече бяхме свободни. Свободни, свободни, но кой отстъпва властта доброволно! Макар вътрешната война да стихна, всяка улица продължаваше да бъде фронт, всеки отделен дом продължаваше да бъде крепост, макар вече и без стража. Нали преди няколко дни в една само нощ те оплюха бай Тошо. Лепнаха му цялата вина, както самият той правеше тридесет и пет години, смъкнаха от гърбовете си кожата на гърмяща змия, надянаха такава на плюеща кобра и продължиха да властват вече покръстени в социалисти.

Беше неделен ден след първите демократични избори. Върнах се от полето след обяд и включих телевизора. Течеше „Всяка неделя“. На екрана водещият г-н Кеворкян, г-н Желев и невиджани досега от мен младеж и девойка. И тримата мъже мълчаха, но момичето продължаваше да говори с патос и жестове. Не знам каква част от монолога ѝ бях чул, но няма никога да забравя улове-

ното: „Разберете бе, хора. Комунистите ви измамиха. Те погмениха вота. Изборите спечели СДС.“ И картината се смени. Аз не виня никого от героите на екрана, защото не знам кой какво е казал преди това.

А сега на въпроса за свободата и демокрацията. „Двадесет и пет години, които промениха всички ни“.

Първото правителство беше на вече покойния Андрей Луканов. Най-характерното за него бяха излюпването на третата партийна конституция и разнасянето на куфарчетата с пари. То демократично ли беше?

Първата част от второто правителство беше на г-н Филип Димитров, което беше демократично. Втората част беше на вече покойния проф. Любен Беров. То демократично ли беше?

Третото правителство оглавяваше г-н Жан Виденов. Достатъчно е да се каже само, че тогава продадоха хляба на българския народ и един щатски долар струваше няколко стотици български лева. Това демокрация ли беше?

Четвърти министър-председател (1997-2001) беше демократът г-н Иван Костов. Именно тогава президентът г-н Петър Стоянов и министър-председателят на временното правителство г-н Стефан Софийски подготвят документите за членство на България в ЕС и НАТО. Тези двама демократи насочват на автопилот кораба България към жадуваното пристанище Европа и вече никой не може да го отклони. Благодарение само на тях днес плуваме в свои води, но по вина на други хора – далеч назад след последния кораб на ескадрилата.

На 16 април 1997 г. тук долетя с чартърен полет царят – г-н Симеон Сакскобургготски. Той и ДПС създадоха коалиция ОНС (Обединение за национално спасение). Да се чуи човек коя нация беше застрашена именно тогава, при демократично правителство, което спаси страната ни от поредния партиен хаос!

През 1999 г. НАТО и САЩ удариха Сърбия. Нашето правителство отказа

въздушното си пространство на Русия. От България за Белград отива само делегация от БСП начело с председателя ѝ г-н Георги Първанов. Интернационалист от опакована страна отива при националист, живял в свободна. Първанов е историк. Ако много българи не знаят, той знае, че България е жертвала и синове от легията на Раковски за сърбите.

Че през 1834 г. Русия дава независимост на Сърбия и ѝ подарява българския гр. Пореч с цялата област. А това е първата кървава хапка от свещената българска земя за Сърбия.

Че през 1877 г. лично освободителят ни руският цар Александър Втори моли Сърбия да нападне турския гарнизон на границата с България близо до Белград, за по-скорошно свършване на войната и за даване на по-малко жертви. Но сръбската войска, готова за бой, сеяла и чакала. И чак когато турците се спуснали с бърз ход на югоизток към София, те ги последвали. И български земи, опразнени от турците днес, още на следващия ден биват заробени от сърбите. Само миг свобода, божичко. И що заграбили и градовете Ниш, Пирот и Враня, рекли: „Това е Източна Сърбия“.

Че през 1885 г., когато България сама извършва свещения акт на Съединението, Сърбия ни напада.

Че през 1919 г., когато се провежда позорния Ньойски конгрес, представителите на съседките ни начертали два прави лъча върху картата на България: от нос Емине до Неврокоп (гр. Гоце Делчев) и пак от нос Емине до Видин. А тези прави линии разкъсвали не само населени места, а и отделни дворове. Искането им било земята на юг от първата линия с главен град Бургас да мине към Гърция. Тази между двата лъча с главен град София – към Сърбия, и на север от втория с главен град Русе – към Румъния. О, небеса! Великите европейски сили подписали желанието на съседите. Сбъдвала се мечтата българско да се не чува, българин да се не вижда. Отказал да подпише само аме-

риканският президент Томас Угроу Уилсън. И спасил България. Все пак сърбите лапнали Западните покрайнини. Само след 5 години ще се навърши един век от спасяването на родината ни от тройно християнско робство, а колко ли българи знаят, че това е дело на американски президент! Все още има достатъчно време признателна България да увековечи безкръвния подвиг на спасителя ѝ, като му издигне паметник, равен по зов за преклонение и всенародна любов с паметника на цар Александър Втори.

Че след Втората световна война в Македония сърби избиват всички по-будни българи, всяват омраза у родните ни братя македонците към всичко българско и оскверняват българските войнишки гробища, като ги изравняват със земята. Позор.

Тъй възпитава интернационализмът. Любов към чуждото и безразличие към родното. И се чудят защо сме на дъното.

Знам, че унакомислещи ще вземат да твърдят как един дребен националист иска война. Не. Душата ми е изпълнена само с любов към всичко земно, но заради жестокостта на редица управляващи и най-вече възпитанието ми в безгранична любов към родината, аз не мога да премълча страшната истина. Приел съм със сърце и душа завета на великия Кемал Ататюрк: „Мир в страната, мир в света“ и никога няма да му изневеря. Но е време да се вслушаме в съветите на Апостола: „Да си кажем кривичките...“ Само тъй ще се разкаем пред собствените си души. И ще станем българи родолюбци.

Правителството на Иван Костов беше единственото на СДС, изкарало цял мандат. То въведе валутния борд и поведе България по нов път, но беше атакувано и от жива торпила, която искаше да спаси страната ни от измислен поробител. Но подаряването на изоставените индустриални предприятия, мисля, че беше престъпление.

По вина на непрекъснати външни атаки, внедряване на изменници, липса на опит за сплотяване и други причини, СДС се разкъса на парчета от най-умните глави, които бяха

възпитавани в духа на триединството. В сърцата им никога не е пускал корени свещеният зов: „България! България над всичко!“ Нито при срещи са се поздравявали със „За България!“

Петото правителство беше коалиционно. На НДСВ и ДПС. Единственият български царски син захвърли короната и стана министър-председател. За осемстотин дни това правителство извърши чудеса.

Шестото правителство беше също коалиционно. На трапезата пак бяха се наредили НДСВ и ДПС, но начело застана БСП с министър-председател Сергей Станишев. Не беше ясна само емблемата осем-пет-три. Това порциите им ли бяха, работните дни ли, или някакъв код, защото беше замаскирано. Но все пак се подразбираше. Например прелитането на горите от Централен Балкан на морския бряг, чернобилката Белене, отровителката Бургас-Александруполис и пр. И това правителство не беше демократично.

Бойко Борисов беше министър-председател на правителството на политическа партия ГЕРБ. Достатъчният брой депутати от партията му позволи правителството да бъде самостоятелно. Наистина, най-голямата част от избирателите гласуваха за партия ГЕРБ, но тъй като голяма част от населението не желае да гласува, значи продължава да има нещо гнило в управлението на страната.

Последното правителство на България просъществува цяла година – 2013-2014. То беше заченато от хаотичния бунт. Надигнаха се познатите партии, желаещи вечно да управляват, и повлякоха отчаяни народни маси. На изборите гласуващата част от кипналия народ избра четири партии: ГЕРБ, БСП, ДПС и „Атака“. Майсторите на коалиции сглобиха парламент от двете партии с най-уеднаквени похвати за водене на страната все „напред и нагоре“: столетницата и етническата. Но тъй като общата им парламентарна мощ се състоеше от 120 партийни избраници, шефът на

националистическата партия „Атака“ г-н Волен Сидеров се превърна в г-н „Кворум“.

Това правителство просъществува като отражение или ехо на нареченото народнодемократично от 1944-1998 г. Тогава запечатани граници, сега запечатано Народно събрание. Тогава терор и песни, сега майски светкавици и волни гръмотевици. Пълна детинщина... И т.н., и т.н. За министър-председател беше посочен г-н Пламен Орешарски – някогашен седесар. Само две неговии изказвания са достатъчни, за да разбере човек какво значи любов към народа: „Да развалим седенката“ и „Те ще повикат, повикат, па ще се уморят, но ние няма да се откажем от властта“.

Така завърши т.нар. демокрация. А в демокрация ли живяхме? Какви партии ни управляваха най-много?

Не се променихме, а се уморихме. Нас, най-старите, ни промениха веднага след 9 септември 1944 г., а следващите поколения – в годините на петилетките. Родените в годината на промяната и след това виждат, че управниците въртят България в омагьосан кръг, затова бягат на Запад. Пред нови избори сме. Нови избори в продължаващата вътрешна война. Ние – честно гласуващите и купените, и една партия да изберем, и коалиционно правителство да бъде съставено, резултатът ще бъде все един. Защото и това правителство няма да бъде народно, а партийно. Да! Голяма част от народа български никога не ще се освободим от тинята в главите си. Защото политическата класа, редица управляващи по всички етажи на властта, бивши властващи – вече пенсионери с мощни пенсии, журналистите от класата на трудещите се, партийните агитатори с подсигушено много добро състояние и безброй техни поддръжници не престават да ровят в тинята. Как може партията, която държи юздите на държавата при комунизма, да продължава да бъде сама в лявото пространство и да насъсква мераклии за управници, които разкъсаха и продължават да разкъсват само дяслото! А около третината от народа

български да не гласува. Защо? Защото не вярват на никого от кандидатите за водачи на партии. И са прави. Да!

Ако продължаваме тъй, ще умираме един след друг като чужденци в родината си. Изходът е само един. Преди изборите да се проведе референдум само за две партии и сто и двадесет народни избраници. Името на лявата партия да си измислят социалистите, а за дясната най-сладко ми звучи обединяващото и правдиво име „Демократи“.

Уверен съм, че чак тогава мозъците ни ще се избистрят, омразата ще започне да се стопява и вътрешната война ще остане горчив спомен. Защото всеки знае, че именно нашата родина е естествената градина на Европа. Че ако не бяха убити великият Ал. Стамболийски и смелият му ученик и последовател Никола Петков, цяла България сега щеше да представлява целогодишен курорт. В такъв само при това условие ще

превърнат ония наши млади сънародници, които са израснали в семейства, в които се е приказвало и пяло още от люлката: „Българин да се наричам, първа радост е за мене!“. Чак тогава ще има желана работа за всички, които искат да работят. И Всеки ще печели, но не огромни суми за власт и разврат, а за сладък човешки живот.

А в последните двадесет и пет години демокрация у нас нямаше. Такава сладост не се е раждала. Този период го измислиха интернационалистите, за да продължават да живеят от и за чужди интереси. Февруарското слънце не може да стопи ледена обвивка, сковала земята още от месец декември. Дебелият сняг над нея само просълзява и гразни очите, но пчела от кошер не излиза. Само бурен вятър е нужен за такива клещи. Фьон... Южняк.

Иначе, в последния кораб.

Рагу Кисъв

Д-р Веселин Стоянов

Черният януари 2015 г.

Имаме пълното основание да му поставим траурна лента заради скръбта по 10-те журналисти и двамата полицаи разстреляни в редакцията на „Шарли Ебдо“.

Мъката по жертвите поставя веднага няколко въпроса: кои са всъщност двамата убийци, защо са извършили този нечовешки акт, стои ли някой зад тях, или екзекуцията е тяхно единично дело, имали ли са френските тайни служби информация за подготвяното покушение?

Странното в случая е, че двамата млади мюсюлмани са родени и са отраснали във Франция и би трябвало да се чувстват като част от френското общество, да са интегрирани по рождение в него. Защо след толкова години живот в един свободен свят, те са посегнали към автомата и са извършили това осъдително дело? Това са въпроси, отговорите на които не са лесни. Ислямът е религия, която е носител на единствената истинска „права вяра“, казват нейните проповедници. Изповядващите друга вяра са „неверници“. В този дух биват възпитавани мюсюлманите от най-ранна възраст. Вярата им минава границите на нормалното религиозно чувство и преминава във фанатизъм. Гавра с техния бог и неговия пророк се счита за смъртен грях и се наказва със смърт. Тук е мястото да запитаме какви цели са си поставяли авторите на карикатурите с публикуването им в „Шарли Ебдо“ и дали са постигнали някои от тях. Осмиването на исляма, на порядките, чийто носител е той, на примитивизма, свързан с редица изисквания към вярващите от религиозен характер и резултатите от подобна политика, би трябвало да са ясни на редакцията още преди публикуването на една карикатура или статия с подобно съдържание.

Нека погледнем проблема и от друг ъгъл. Ще ни бъде ли приятно на нас, християните, ако мюсюлмански списания поместват карикатури на нашия Бог Иисус Христос и на наши светии?

Не, няма да ни е приятно, но ние няма да прибегнем до убийство на авторите им, защото сме надживели средновековното мракобесие на католицизма. И още нещо – не можем ли да оставим на спокойствие боговете, които отдавна не са сред живите и да рисуваме карикатури и да пишем статии за днешните грешници – владетели и управители на света? При напрежението, обхванало планетата, сблъсъкът на религиите ще има страшни последици.

Източник на нашия вестник „България без граници“ ни информира, че алжирските тайни служби са предоставили имената на двамата терористи на своите френски колеги и са ги предупредили за опасността от евентуални техни действия. Ако това е така, достатъчно сигурна охрана ли са били двамата полицаи и наистина неочакван ли е бил случаят за френските тайни служби, както 11 септември за американските и израелските?

Да се говори за „Калашника като аргумент срещу молива“ е наивно, прекалено елементарно и представя нещата съвсем повърхностно. Това е вик срещу богохулство и срещу окупация на мюсюлмански държави от неверници. Самоубийствените атентати също не са „калашник срещу молив“, а саможертва срещу поробителя.

В живота не сме равни. Добре би било поне в смъртта да бъдем. Затова, когато викаме „аз съм Шарли“, нека да кажем също така категорично „аз съм Хирошима, аз съм Нагазаки, аз съм Виетнам, аз съм Ирак, аз съм Афганистан, аз съм Донбас, аз съм Одеса“. Нека въздадем справедливост на всички мъртви, те очакват този жест от нас.

Коментар

„Или затваряме държавата, или започваме да оправяме съдебната система. Нямаме избор.“

Така коментира националният обмудсман Константин Пенчев предлаганите промени в правосъдието пред БНТ.

Като основна идея за реформите Пенчев посочи „прочистване на съдебната система“.

Предложените промени включват разделяне на Висшия съдебен съвет (ВСС) на две колегии – съдийска и прокурорска – и създаване на специална институция, която да разследва корупцията по високите етажи на властта.

Пенчев коментира и глобите, наложени от Комисията за финансов надзор на няколко медии в България. „То е грама за тая глоба. Има някакви мотиви на този акт, размерът е впечатляващ“, каза Пенчев, но уточни, че не е добре запознат със случая.

„В България сме много назад със свободата на словото“, заяви той и посочи като пример неяснотите около собствеността на различните медии.

Пенчев настоя за обществена дискусия за промените в пенсионната система и заяви, че е готов да сезира Конституционния съд по сигнали на граждани, ако не се проведе подобен разговор.

„Според хората възможността парите от частните пенсионни фондове да се прехвърлят еднократно в НОИ е национализация на техните средства. Получих множество жалби, свързани с това.

След получаване на жалбите се обърнах към всички парламентарно представени сили и премиера Борисов като ги запознах с исканията на хората. Беше ми отговорено, че „промените не са окончателни“, добави Пенчев.

„Промяната беше направена тайно и набързо. Аз съм удивен как след протестите от миналата година, след скандала с КТБ, политиците могат да решават какъвто и да е въпрос набързо и тихо“, каза Пенчев.

Материалът е предоставен за отпечатване в сп. „Борба“
от г-н Ангел Граматиков

Христо Девежжиев –
магистър по история, САЩ

Нюрнбергският Юридически прецедент

В статия на тема Народният съд („Лит. Форум“, бр. 35/1992 г.) Николай Понпетров* сочи Нюрнбергския трибунал като юридически акт, който, както се подразбира от контекста на статията, е служил за **юридическа база**, общо ръководство и пример за подражание **на нашите съдебни състави през 1945 г.**

Юридически акт ли? Да видим...

Като оставим настрана дебелите томове на юридическата мисъл и се **опрем на здравия смисъл**, прави впечатление особенният подход на победителите: публикува се списък на лидерите опоненти, обявяват се извън закона и като такива, в случай че бъдат хванати, подлежат на екзекуция при доказана идентичност. Окончателното решение е в ръцете на „съд“ **от техни хора**, което по същество представлява конфликт на интереси. Могло е да се сформира трибунал от неутрални държави, но не може от тях да се очаква да произнесат желаните от победителите присъди.

Почти половин век след събитието западният юрист си блъска главата и не може да разбере как тъй **обвинителят е в качеството си на съдия на собствените си обвинения**, как може да се осъди човек за действие, което по време на извършването му не се е считало за престъпление и най-после допустимо ни е да се игнорират правилата за свидетелските показания?

Обяснението на горните юридически несъобразности се съдържа в **техеранските пазарлъци** на примата големи и Лондонското споразумение, за което ще стане дума по-нататък. Сталин настоя за **избиването на 50 хиляди германски офицери**, Чърчил се обяви решително против едно подобно варварство,

а Рузвелт (в умопомрачение и отслабнала воля) се опита да заглади кавгата с шега: е, да ги намалим с 500 души. Накрая се стигна до компромисно американско решение: да се назначи международен трибунал със съдии от страните победителки. И всички доволни – Сталин си получи убийствата, Чърчил – процесите и Рузвелт – примирение на другите двама. Оттук вече се подразбира същността на Нюрнбергските процеси: **болшевишки по същество** (а всъщност еврейски по сценарий – бел. Ж. П.) с европейска фасада.

Болшевишки по същество, защото трибуналят има работа с представители на висшата германска управляваща класа, която по природа е антиболшевишка и не може да се очаква да бъде асимилирана в едно бъдещо комунистическо общество И тук намираме обяснение на хитрите пламъчета в присвитите азиатски очи на Сталин: аха, тези тук двамата срещу него са също представители на висшата английска и американска класа, в случай на Трета световна война паднат ли му в ръцете, милост няма. **Това е въпрос на биологична селекция, Сталин вече е натрупал достатъчно опит с избиването на руската и балтийската аристокрация.**

И тъй, в резултат на желанието на примата големи за компромис се стигна до решението за показан процес в Нюрнберг. То добре, но има една съществена разлика в юридическия подход на Запада и Изтока към въпросите на съдопроизводството. На Запад обвиняват някого, съдят го, признават го за виновен и чак тогава го екзекутират. За руснаците, щом екзекуцията е вече заповядана отгоре, без значение е каква съдебна комедия ще се разиграе. Съдии и прокурори действат в унисон, координирайки действията си по

* Комунист, преподавател в Софийския университет (бел. Ангел Граматиков).

принципа на футболното подаване. Съдебният процес е държавен акт и резултатът е предварително установен, съдията е само украшение – чете присъдите, определени вече от правителствените органи. Речите на прокуратурата са политически манифести, предназначени да оправдаят действията на властта по време на процеса и са насочени не към съда, а към публиката.

Силно учудени, английските и американските съдии имаха възможност да наблюдават в Нюрнберг типичната болшевишка съдебна практика в действие. Пленниците са членове на политическа партия, основана от Адолф Хитлер с **ясно определена цел „да се бори против комунизма“**. Това е вече обективна характеристика, която никога не може да оспори и която не подлежи на дискусия. И само едно наказание съответства на тая характеристика – върховната мярка за обществена сигурност, т.е. смърт.

Западните адвокати на процеса се намериха в трудно положение. От една страна, руснаците настояват тези хора с нежелателни обективни характеристики да се ликвидират; от друга страна, това следва да се извърши посредством съдебен процес, основан на установените принципи на западното съдопроизводство. Главната трудност за преодоляване беше фактът, че поначало **не може едно и също лице да е обвинител и съдия в същото време**. В подобни случаи юристите обръщат поглед назад в историята, дирейки подходящ прецедент, който да им подсказва как да постъпят. Има прецеденти.

В 329 г. пр. Христа Александър Велики плени и подложи на жестоки изтезания персийския патриот Бесос. Изрязва му ушите и носата като предварително наказание заради оказаната съпротива. След това зае ролята на прокурор и произнасяйки една силно изразителна реч, настоя за присъда. Накрая в качеството си на съдия, убеден от собствените си аргументи, осъди човека на смърт чрез измъчване. Кървава съдебна драма, както вижда читателят. И... ето, през 1945 г. след Христа в Нюрнберг случаят Бесос беше цитиран триумфално от видни юристи като източник на авторитет, че е напълно в реда

на нещата обвинителят да действа като съдия на собствените си обвинения.

Съдът над Жана Д'Арк през 1431 г. не може да им послужи като прецедент. Английският регент, Бедфордският граф, предаде пленницата на независим трибунал, над който самият той нямаше контрол, пък и присъдата на църквата беше различна от това, което той желаше.

И най-после случаят с английския крал Чарлз I. Съди го в 1648 г. съдебен състав от негови политически противници начело с Джон Бредшоу. Те обаче бяха без абсолютно никакво юридическо право да влияят върху присъдата.

Подходящ прецедент в историята не се намери, но се намери в близкото минало – съветските чистки от 30-те години. Това беше отлична възможност за доказване **тираничния характер на болшевишкия погход**, но адвокатите тук се натъкнаха на едно друго затруднение. Този въпрос по онова време на Запад беше „табу“ поради широко разпространения мит за „чичо Джо Сталин“, шампион на свободата, обичащ цялото човечество, верен съюзник, вдъхновен от същите високи идеали, както Чърчил и Рузвелт. Ето защо адвокатите само изслушаха с трагично мълчание изявлението на ген. Никитченко, че предстоящите процеси в Нюрнберг ще бъдат по същество разновидност на чистките през 30-те години. Работата на адвокатите продължи, но тъй, че този факт, доколкото е възможно, се прикриваше и премълчаваше.

В резултат на големи усилия, разправии, пазарлъци и кавги най-после на 8 август 1945 г. се роди Лондонското споразумение. Установява се интернационален военен трибунал да съди „главните военни престъпници“ (без дефиниция за туй що е военен престъпник). Със специална харта се определя властта на трибунала и съдебната процедура. По същество това беше **частно споразумение** между четири суверенни държави да изкарат пред съда заловените поданици на една друга суверенна държава. Няма тук нищо интернационално. Касае се за **сбирщина от юридически чиновници**, назначени от четири държави според едно частно споразумение между тях. Ако ставаше дума за четири малки страни,

да речем, Коста Рика, Никарагуа, Хондурас и Салвадор, юристите от цял свят щяха да се смеят: колко малко елементите на юриспруденцията се разбират в тая част на света.

Член 6 на хартата създаде две нови престъпления: престъпление против мира, дефинирано като „планиране, подготовка и водене на агресивна война или война в нарушение на международните договори”. Няма дефиниция на понятието агресивна война, защото ако се даде такава, следва да се осъдят руснаците за нападението им срещу Финландия и Япония. Второто – престъпление против човечеството: нечовешки действия против всякакъв вид цивилно население преди или по време на война и преследване на политически, расови и религиозни основания. Веднага възниква въпрос: а как стои работата с масовата насилствена депортация на 14-милионно германско население за компенсация на поляците? Присътига полякът в германския дом и заявява на човека: „От този момент тая къща, този двор и земята наоколо са моя собственост, хайде – мекия!” Човекът сграбчва, каквото може и поема своя мъчителен път в западна посока. (Между впрочем и това е „табу” вече четири десетилетия и на Запад, и на Изток).

Клауза 18 на хартата дава право на трибунала да отхвърля като неуместни въпроси и изявления от всякакъв вид, нещо повече – задължава го да отхвърля всяко показание касаещо обстановката, всред която въпросните престъпления са били извършени. По такъв начин обвиняемият е лишен от възможността да изтъкне, че неговите обвинители са вършили неща, в които сега го обвиняват.

Клауза 19 дава указание на трибунала да приема обезателно всяко показание, което той смята, че има доказателствена сила. Вследствие на това по време на процеса трибуналят с готовност приемаше изявления от втора и трета ръка, всякакъв вид слухове и документи, **автентичността на които никой не се опита да докаже**. За пръв път в историята на световната юридическа практика простият факт, че някакво твърдение беше направено или предложено имаше вече пълна доказателствена сила.

Световната публика овчедушно и самооволно прие Лондонското споразумение. Пресата също го прие и не публикува никакво изявление несъгласие. Юристите отлично разбраха фалша, но бяха **безсилни срещу овчедушето на масите и пристрастието на пресата**. Чу се само един самотен глас на протест. Серж. Съливан се възмути, когато английският Адвокатски съвет излезе с изявление, че било нежелателно английски адвокат да защитава подсъдимите в Нюрнберг. Щом е тъй, възрази Съливан, тогава също така не е желателно английски адвокат и английски съдия да обвинява в Нюрнберг.

Въпреки всичко, право или криво, постигнатата беше главната цел на съда: впечатление беше създадено пред световното обществено мнение за пълна хармония и съгласие между съдиите; западните – да се докаже вината, руснаците – да се избият западните противници на комунизма.

Хармония, но... янлъш хармония само по време на съдебните заседания. Няколко години по-късно различията като шило в торба излязоха наяве. На 5 май 1949 г. лорд Хенкей заяви, че „Има нещо **цинично и възмутително в спектакъла** – английски, френски и американски съдии да седят наред със свои колеги, представляващи страна, която преди, по време и след процеса извърши половината от престъпленията по календар”. И прав беше лордът – Съветският съюз немного преди това нападна Финландия, завладя и присъедини трите балтийски страни и отне Бесарабия от румънците. И на същия този Съветски съюз беше признато правото да участва в съд срещу лидерите на друга държава, обвинена в агресивна война.

Английските представители в Нюрнберг тъй и не разбраха **марксисткото значение на понятието „справедливост”**. То е справедливост към пролетарската държава. Няма такова нещо като справедливост към противник на комунизма, това за руснаците е противоречие по дефиниция. **Германските подсъдими бяха антикомунисти и като такива обречени на ликвидирание**. Дали заслужаваха екзекуция за известни деяния беше въпрос без конкретно значение. Типичен е примерът с фон Папен. Руснаците протестираха про-

тив освобождаването му – в немарксистка държава той може да е невинен, но за тях несправедливо е антикомунист да се остави на свобода.

По време на Нюрнбергския процес английският съдия Лоуренс изпадна в много тежко положение. Большевишкият прокурор настоя германците да бъдат обвинени за катинската касапница. Лоуренс знаеше, че това е глупост. Но! Ако германците не са избили полските офицери, тогава следва руснаците да са ги избили. Брех, ами сега! Ако освободиш от отговорност германците, значи осъждаш руснаците. В същото време хартата ограничава трибунала стриктно на „престъпления, извършени в интерес на силите на Оста”. Ако по този начин косвено осъдиш руснаците, Сталин ще сметне това като нарушение на Лондонското споразумение и ще си изтегли хората от Нюрнберг. Ще се стигне до международен скандал и **за света ще стане ясно, че единството на съюзниците е само една пропагандна фикция.**

По принцип в съдебната практика, когато прокуратурата не успее да докаже вината, обвинението по този пункт отпада. Лоуренс обърна гръб на този принцип и реши да постъпи според изискванията на момента. Четейки присъдата, той просто премълча за катинските обвинения срещу германците. Съдът остави това обвинение да виси във въздуха, като че ли никога не е съществувало.

На 1 октомври 1946 г. съдия Лоуренс прочете присъдата с благоговейна сериозност, целейки да убеди слушателите в правотата си. Главното обвинение **беше едно новоизобретено престъпление, състоящо се в планиране и водене на агресивна война.** Но що е агресивна война? Ако в това понятие е включено германското нахлуване в Полша, включват ли се също така цяла дузина нахлувания, извършени от Сталин в съседни нему страни?

Объркано положение, но... на всичко му се намира колая. „Агресивната война Никога не е била и може би никога не ще бъде правилно дефинирана”, цинично заяви Уитни Р. Харис, американски пом.-прокурор в Нюрнберг. И продължава: „Но от това не следва, че една такава неуловима концепция не може да

послужи като адекватна юридическа база за криминално обвинение”. Без да обясни каква е тая юридическа база, Нюрнбергският трибунал реши, че в светлината на присъдите, произнесени от държавните глави в Ялта, обвиняемите са безсъмнено виновни във въпросните престъпления, макар че не можеше да каже в какво точно се състоят тези престъпления. **Съдът единодушно се съгласи, че каквито и да са, тези престъпления трябва да са много сериозни.**

Е добре, а що е „военно престъпление”? Поначало това понятие означава нарушение на неписания кодекс на цивилизованата война, приет от европейските държави във връзка с военните действия между тях в края на 17 век. Преднамереното бомбардиране на противниково цивилно население беше нарушение на този кодекс. Но интересно! Германските генерали в Нюрнберг не бяха обвинени в поголовно бомбардиране на цивилни райони. Защо? Загадка. Няколко години след това главният американски прокурор Роберт Джексън обясни загадката. Разрушението на германските градове от съюзническата авиация било „**военна необходимост**”, но също така военна необходимост били и нападенията на германската авиация. Повдигането на тези въпроси, продължава наивно Джексън, „**би предизвикало контраобвинения, които не биха били полезни за съда**”.

Обвиниха гросадмирал Дьониц в неограничена подводна война. Но! **Америка започна неограничена подводна война още с влизането си във войната.** А британското адмиралтейство издаде заповед на 8 май 1940 г. всички германски кораби в района на Скагерак да се потопяват без предупреждение.

Всичко това показва, че е установен нов принцип в международната юридическа практика: гали даген специфичен акт е престъпление, или не зависи от това, гали победителите са го вършили. Ако са го вършили, не може да бъде престъпление. Или, с други думи казано, да бъдеш губещ страна във войната е сериозно международно престъпление, което следва да се наказва с цялата строгост на закона.

Големи заслуги в попрището на международната юридическа практика! Естествено

вено, награди се раздават. За старателна и патриотична служба в Нюрнберг съдията Лоуренс беше посветен в благороднически сан, гадоха му титлата барон. Съдията Бъркет се възмущава: „За какво направиха Лоуренс барон? Само за това ли, че прекара една година като съдия в сред развалините на Нюрнберг?” И той, Бъркет, заслужавал титла, защото, както пише в дневника си, и той самият е трябвало **„да стои в болезнено мълчание, слушайки облаци от словесност, планини от неуместност и океани от празна помпозност”**. За страданията на съдия Бъркет в съда ние повече не знаем, но знаем, че след присъдата гросадмирал Рьодер, осъден като престъпник на базата на прозрачно лекомислени обвинения, прекара остатъка от живота си в отчаян ужас, унижения и мъки в Шпангау.

Трудно е да се обрисова общата насока в съдебната процедура на Нюрнберг. Работата е там, че трибуналетът не беше наясно какви показания да приема и какви да отхвърля. Това, което можем да направим, е да проследим развитието на един процес, за да се види как процедурата, установена от хартата на Лондонското споразумение, се е прилагала на практика. За илюстрация ще вземем случая с гросадмирал Рьодер.

Обвиниха го в „престъпление срещу мира”, планирал и ръководил нахлуването в Норвегия, без да има никаква кавга между двете държави. Защитата на Рьодер беше, че той е извършил това с единствената цел да **предотврати английското нахлуване, което в момента е било напълно подготвено и в очакване на заповед**.

Ето някои подробности касаещи английските намерения. Армията ще дебаркира на северния норвежки бряг, ще удари през северна Швеция и ще овладее пристанището Лулеа на Балтийско море. Това е пристанището, откъдето шведската желязна руда, тъй важна за германската военна индустрия, се експортира в Германия. Ако снабдяването от Галиварските железни мини се прекрати, германското производство на муниции ще понесе фатален удар и войната може да се спечели без рискован удар срещу военнотобранителната линия Зигфрид. На 9 април

1940 г., 24 часа преди германското нахлуване, англичаните разположиха своите минни полета в норвежки води – факт, който Чърчил официално потвърди в реч пред Камарата на представителите. По-късно стана ясно, че някои единици от Британския експедиционен корпус са били вече дебаркирали в момента, в който германците тръгват за Норвегия.

По време на тези събития (1940 г.) на никого не е дошло на ум, че има нещо неетично, да не кажем престъпно, в нахлуване на територията на две малки неутрални страни. Даже според Чърчил те трябвало да са доволни от това, да се откажат от някои временни удобства, за да извоюват в бъдеще своите права на малки страни. Тъй че... няма кусур. **Няма кусур, когато англичаните го вършат**. Но щом се касае за победената страна, в случая гросадмирал Рьодер, милост няма – осъдиха го на доживотен затвор в Шпангау.

Друг един по-малък процес се състоя през август 1947 г. Съдиха Ото Скорцени, който **чрез една енергична военна акция**, преодолявайки охраната, спаси Бенито Мусолини от Кампо Императоре в Абруцките планини. Обвиниха го, че по време на акцията използвал противникови униформи. Един британски висш офицер на име Йо Томас чу за тая работа. Яви се в съда и заяви, че това е общовъзприета практика, англичаните редовно използват пленени германски униформи за заблуждение на противника по време на военни нападения. И Ото Скорцени беше освободен! Значи има справедливост на този свят, но... не и в Нюрнберг.

Какво беше отношението на пленените германски генерали към Нюрнбергския съд? Едни от тях, възпитани в традициите на европейската цивилизована война, не вярваха, че ще бъдат осъдени на смърт. **Военнопленници са и като такива са под закрилата на специален международен закон, възприети подписан от великите сили**. Надяваха се, че техните британски колеги ще наложат „вето” на евентуален план от страна на болшевиките за тяхното екзекутиране.

Друга част от обвиняемите бяха буквално съсипани от сполетялото ги нещастие и

реагираха на обвиненията срещу тях с отричане, дълги обяснения, извинения и съжаления.

Единствен **Херман Гьоринг** запази самообладание и спокойствие на духа. **Гьоринг** – централна фигура на процеса, първият човек в Германия след **Адолф Хитлер**, най-влиятелният лидер на германската националсоциалистическа партия. **Твърд и непоклатим в убежденията си, той се учуди на слабостта, проявена от Рибентроп.** „Ако аз бях външен министър, аз щях да заявя: Това е моята външна политика и аз се придържам към нея. Ако искате да ме съдите за нея, продължавайте. Вие имате властта, вие сте победители.” **Високоинтелигентен мъж, Гьоринг знаеше, че каквото и да каже, обречен е. Той избягна униженията на бесилката и се самоуби.**

Разпитът на Гьоринг започна американският прокурор Роберт Джексън с грижливо подготвени въпроси, надявайки се, че Гьоринг ще отвърне с категорични отрицания и по този начин ще се оплете в компрометиращи го противоречия.

Но Гьоринг не се оплете! Да, той наистина още от началото е имал за цел **да отмени Ваймарската конституция.** Истина е, че той е планирал освобождението на Германия от несправедливите ограничения на Версайския диктат. Съгласен е, че възстановяването на Луфтвафе и окупацията на Рейнската област са нарушение на Версайския договор. Да, той наистина е бил решен да използва армията за **въз-връщане на германския град Данциг, анексиран от поляците през 1939 г.** Вярно е, че подобно на всички гържавници във всички страни и по всички времена той е желал да прибягне към война за постигане на тези свои политически цели.

Получи се обратен резултат – Роберт Джексън се обърка! Разгневен, той загуби самообладание. Скоро обаче разбра, че с гняв не ще разклати железния самоконтрол на подсъдимия. Накрая изпадна до самоунижението да моли трибунала за защита от жертвата. По свидетелството на съдия Бъркет след десетина минути става ясно, че **Гьоринг е установил пълно господство над Джексън.** Учив, остроумен, праволинеен, той схваща основните елементи на обстановката. Неговата самоувереност нараства и неговото

изкуство да владее положението става все по-очевидно. **Цели два дни без прекъсване Гьоринг има надмощие над опонента си.** И се възмущава съдия Бъркет, че трибуналет не се е намесил навреме да защити американеца от този неумолим свидетел. Как да го защити? **Явен намек за запушване на устата.** И само като си помисли човек, че това е юридически орган за правораздаване!

Британският прокурор в Нюрнберг, сър Дейвид Файф, в книгата си „Политическа авантюра” говори за нахалната (?) компетентност на Гьоринг, заявява, че Гьоринг бил **„най-ужасният свидетел, когото аз някога съм разпитвал”.** Хвали се Файф, че той самият съумял успешно да изтръгне признание от Гьоринг за разстрела на английските пилоти при опита им за бягство от военния лагер. Но, първо, Гьоринг **сам си призна** това и второ, тези пилоти изпълняваха **плана Линдемман (тотална въздушна война, при която се бомбардират предимно работническите квартали на германските градове).**

Главното обвинение срещу Гьоринг беше планиране и водене на агресивна война. Трибуналет обаче се въздържа от дефиниране на понятието „агресивна война”. Тогава какъв е характерът на войната, за която Гьоринг беше гържан отговорен? Ако приемем, че прибягване до война за постигане на политически цели е само по себе си престъпление, то престъпници са: Антони Идън, който в 1956 г. нахлу в Египет, Пандит Неру, който нахлу в Гоа през 1961 г. и ООН, който в 1963 г. нахлу в Катанга. (Да не пропуснем и избиването на 160 000 иракчани в началото на 1991 г.)

И тъй, трибуналет не може да установи личната отговорност на Гьоринг за което и да е специфично престъпление срещу човечеството или за престъпление по кодекса на европейската цивилизована война. Не може, но се хвана за нещо друго: той носел отговорност за колективната вина на германците (как познато, гради читателю, а? Депортират се цели народи на изток само заради тая колективна вина!). И го осъдиха „на общо основание”, т.е. „на по-широка база”.

Нашият интерес към съда над Гьоринг се дължи на **колоритната личност и непокла-**

тимата смелост на този човек. Ето някои моменти от живота му:

Млад летец с привлекателна външност в 1918 г., той пое командата на ескадрилата „Рихтхофен“ след смъртта на Червения барон. През Първата световна война неговият самолет излиташе многократно срещу превзхождащата авиация на противника. През юни 1918 г. той знаеше, че войната е загубена, но **поне** да сваля още няколко противникови самолета. През същата година Херман Гьоринг получи заповед да кацне със своята ескадрила на едно френско летище и там да се предаде. **Рускувайки военен съд, той отказа да се подчини и се завърна с всичките си самолети на своята база в Германия.**

Голяма гандания се вдигна на времето по повод на Лайпцигския процес. „Лъвът от Лайпциг“, сразил в юридически двубой Гьоринг. Нищо не е сразил, истината е съвсем друга. **Гьоринг, човекът, демократ по убеждения, спазва и се ръководи от законите и правилата на съдебната процедура.** И Георги Димитров отърва кожата. Ако нюрнбергският аршин беше приложен в Лайпциг още тогава, в 1933 г., московският резидент щеше да увисне на бесилката. Даже човешки погледнато, в 1945 г. Георги Димитров следваше да се застъпи за Гьоринг, защото благодарение на него остана жив. Той не се застъпи, но и за него никой не се застъпи през 1949 г. в Боровиха – поетична справедливост, както се изразяват някои.

През октомври 1945 г. в Нюрнберг Гьоринг знаеше, че е обречен и че нищо няма да го спаси, но поне да демонстрира своя триумф, па макар и устно, над своите похитители. В 1946 г., когато напусна подсъдимата скамейка на съдебната зала изглежда, че нищо не му оставаше, освен да чака палача да дойде и да му метне въжето на шията.

От момента, когато го арестуваха в Кицбюел, неговите врагове от целия свят се задъхваха от екстаз при мисълта за екзекуцията му като компенсация за разочарованието от самоубийството на Адолф Хитлер. **Обесването на Гьоринг беше замислено да бъде нещо подобно на тайнствен свещен акт: в негово лице цялата националсоциалистическа партия ще откупи своите недостатъци,**

грешки и престъпления, чрез една позорна смърт на бесилката.

„Извънредни и най-строги предпазни мерки“ бяха взети, за да не му се позволи достъп до средства за самоубийство. И ето – мистерия! Как съумя Гьоринг малко преди полунощ, по-малко от час преди екзекуцията, да погълне силна доза циан калий? Намериха го на дървеното легло в затворническата килия, като че ли заспал с весела усмивка на уста и празен флакон до леглото.

Ето някои обяснения. Чарлз Бюлет в книгата си „Херман Гьоринг и Третия райх“ твърди, че съществена роля е играл някакъв негерманец, чиято личност трябвало да се запази в тайна. Трудно е да приемем, че всред грижливо подбраните пазачи е могъл да се промъкне чужденец-симпатизатор на националсоциалистическото движение. Но... все пак възможно е. Пленниците са били третираны с такава жестокост (заставили са например Юлиус Щрайхер да си пие урината), че някой възмутен чужденец от милосърдие е пробутал тайно флакона в шепата на Гьоринг, за да го спаси от унижението на бесилката.

Това е напълно подходящ край, увенчал живота на знаменития пилот-изтребител, за който литературата на бъдещето може с пълно основание да заяви: „Нищо в живота не му подходжаше тъй, както възнасянето във вечния мир“.

И прав беше Гьоринг: имате властта, победители сте, продължавайте. В ръцете са им, Сталин иска своите убийства, какво още чакат? Защо е нужен този нюрнбергски карнавал? Отговор: за публиката, за човека на улицата. Той трябва да бъде убеден във вината на германските лидери. Радиото и пресата я потвърждават всеки ден в продължение на година време. Но това не е достатъчно, нужен е съдебен спектакъл с присъди. И не какви да е, а присъди, в справедливостта на които същият този наивен човечец от улицата да е искрено и дълбоко убеден.

Та ставаше дума в началото за Нюрнбергския процес като международен юридически прецедент за нашия народен съд. Разбира читателят за какъв „прецедент“ става дума.

Беззакония

В утрото на светла ера – с факела на нова вера

По другарски...

Освен многото милиони, загинали все невинни в концлагерите на смъртта на Архипелага ГУЛАГ и останали безименни, редно е да споменем поименно и някои „ругарчета“, убити от своите другари, по... „другарски“...

1. С.А.Т.П. – т.нар. Камò – приятел на Ленин, убит 1919 г.
 2. М. И. Фрунзе – комисар по отбраната, убит 1925 г.
 3. Ф. Е. Дзержински – шеф на ЧК, убит 1926 г.
 4. Я. Блюмкин – чекист, убиец на граф Мирбах, убит 1929 г.
 5. Надежда Алилуева – убита на 7 ноември 1932 г.
 6. В. Р. Менжински – шеф на ЧК, убит на 10 май 1934 г.
 7. Сергей Миронович Киров – убит на 1 декември 1934 г.
 8. Генерал Дмитрий Шмидт – убит 1936 г.
 9. Максим Горки – убит 1936 г.
 10. Н. Бухарин – **идеолог**, убит 1936 г.
 11. Гр. Зиновиев – **основател на Коминтерна**, убит 1936 г.
 12. Алексей Риков – министър-председател, убит 1936 г.
 13. Маршал М. Н. Тухачевски – убит на 11 юни 1937 г.
- ...etc., etc., etc... “ad infinitum”...

Магистър ГерТоМенски – просветител – експерт – **енциклопедист**
аналитик – възстановител на историческата истина
ул. „П. Евтимий“ 70А-18; 5250 Свищов, тел. 0631/4 26 71

Профилактика

*Д-р Богомил
Лазаров,
член наблюдател на БАНИ,
специалист социална медицина*

**С гаранция
за здравна профилактика**

Светът отдавна е разбрал, че ако вложи един долар в профилактични мероприятия, ще получи след време 100 долара. Това трябва с особена сила да важи и за България, където средствата, заделени за здравеопазване, са недостатъчни. Вече можем да се надяваме, че министър Москов и неговият екип, както и Лекарският съюз, са в правилната посока за опазване на общественото и индивидуалното ни здраве. За разлика от целта на промоцията на здраве, която подобрява и укрепва здравето, целта на профилактиката е да редуцира рисковите фактори за възникване на определена болест или да засили онези фактори, намалява-

щи уязвимостта към тази болест. Традиционно се различават три области на профилактиката. Първичната профилактика са действията за предотвратяване на болести преди възникването им. Ранното откриване на болестта в асимптомния ѝ период (преди да са се появили признаците на болестта) и нейното своевременно лечение е т.нар. вторична профилактика. Третичната профилактика е контролиране на по-нататъшното развитие на болестта с оглед намаляване на нейното вредно въздействие върху здравето на човека. Простичко казано, профилактиката е стратегия за намаляване на болестите и оттам намаляване на разходите за

тяхното лечение. Пък и човечеството отдавна е стигнало до извода, че по-добре е да се предпазиш от заболяване, отколкото да даваш пари за скъпо лечение.

Световната практика сега разполага с много широк диапазон от подходи за постигане целите на профилактиката. Редно е да се започне с обществената здравна политика и ефективни правителствени мерки. До встъпването в длъжност на настоящото правителство и парламент липсваше подходящо законодателство и нормативни актове, подпомагащи някои дейности по главните области на интервенция, като контрол на тютюнопушенето, утвърждаването на здравословно хранене, здраве и безопасност на работното място. Ако ли пък бяха в наличност, то те не се съблюдаваха и не се спазваха. За наше удовлетворение тези грешки и слабости бяха отчетени от МЗ, от ръководството на лекарския съюз и управата на НЗОК.

Тежко страдаше и образоването на обществото в насърчаване на хората да пазят и да поддържат здравето си. Това най-вече пролича в липсата на час по здравно образование и възпитание в българските училища и естествено се отрази негативно върху здравословното състояние на младото поколение.

За да се грижим за здравето си, е необходимо да си изработваме навици и адекватно поведение в

тази посока. Те са пряко свързани с определянето на рисковете, които могат да доведат до заболяване и бързото прилагане на мерки за корекция на отклоненията от здравословно поведение. Но за да се прилагат мерки, са необходими действия, подпомагани от институции. И ето че отново стигаме до необходимостта от спешна реформа в тези институции. Така наречените структурни промени, които станаха досега, не внесоха рационален елемент в дейността на системата, а напротив. Затова всички разчитаме на това, което подготвя министър Москов и неговият екип. То е свързано със значителното подобряване на общественото здраве. Също така вярваме, че те ще заложат на философията за така нареченото „ново обществено здравеопазване“, според което здравето се създава чрез политически и социален процес. И сигурно ще е необходимо преди всичко да приключат с назначените от предишните управляващи „калинки“ в отговорната за нашето здраве администрация. Тази администрация не трябва да бъде тромава, раздута и неефективна. И съвсем логично при едно 10-процентово съкращение на тази администрация от излишни ръководни длъжности ще се подпомогне за едно по-нормално финансиране в общественото здравеопазване. Това ще бъде и гаранция за изпълнение на националните и регионални профилактични програми.

Интервю

Светът е пред хаос, но за пръв път има световен рег

Подновяването на Студената война би било историческа трагедия, смята Хенри Кисинджър

на нашето време, от Сирия до Украйна, както и на ограниченията на американската мощ.

– Д-р Кисинджър, когато погледнем към света днес, той изглежда по-объркан от всякога – с войни, катастрофи и хаос

„Шпигел онлайн“
Хенри Кисинджър е най-известният и най-противоречивият държавен секретар на САЩ. В интервю на „Шпигел“ той обсъжда новата си книга „Световен рег“, в която изследва кризите

навсякъде. Наистина ли светът се намира в най-големия си безпорядък, от когато и да е било преди?

– Така изглежда. Заплашва ни хаосът, породен от разпространението на оръжия за масово унищожение и трансграничен тероризъм. Парадоксално обаче за пръв път можем да говорим за световен рег изобщо.

– Какво имате предвид?

– През по-голямата част от историята, до съвсем скоро, световният рег беше регионален рег. За пръв път сега различните части по света могат пряко да взаимодействат помежду си. Това прави необходим нов рег

за глобализирания свят. Но няма универсално приети правила. Има гледната точка на Китай, на Запада, на Русия, ислямската гледна точка. И те съвсем не са винаги съвместими помежду си.

– В новата си книга няколко пъти посочвате Вестфалския мирен договор от 1648 г. като референтна система за световен ред в резултат на Тридесетгодишната война. Защо смятате, че един договор, датиращ от повече от 350 години, може да бъде приложим и днес?

– Вестфалският мирен договор е направен след като почти една четвърт от населението на Централна Европа е загинало заради войни, глад и болести. Договорът се основава на необходимостта да се постигне общо споразумение, а не на някаква възвишена нравственост. Независимите нации решават да не се намесват в делата на други държави. Те създават баланс на властта, който ни липсва днес.

– Трябва ли ни нова Трийсетгодишна война, за да създадем нов световен ред?

– Това е много добър въпрос. Дали постигаме световен ред чрез хаос или чрез прозрение? Човек би си помислил, че разпространението на ядрени оръжия, опасностите от изменението на климата и тероризма би следвало да са достатъчни за формирането на общата програма. Така че се надявам да сме достатъчно мъдри да не стигнем до трийсетгодишна война.

– Добре, нека говорим за конкретен пример: как трябва да реагира Западът на анексирането на Крим от Русия? Страхувате ли се, че това значи, че за в бъдеще границите може вече да не са неоспорими?

– Крим е симптом, а не причина. Още повече, че Крим е специален случай. Украйна е била част от Русия дълго време. Не може да приемем, че принципно която и да е държава може да променя граници по този начин и да присъедини провинция на друга страна. Но ако Западът е честен със себе си, трябва да признае, че той също допусна грешки. Анексирането на Крим не беше крачка към завладяване на света. Това не беше Хитлер, настъпващ в Чехословакия.

– А какво беше тогава?

– Човек трябва да си зададе следния въпрос: Путин изхарчи десетки милиарди за зимните Олимпийски игри в Сочи. Темата на игрите беше, че Русия е прогресивна държава, обвързана чрез културата си със Запада и затова би могло да се предположи, че иска да бъде част от него. Така че няма логика една седмица след закриването на Олимпийските игри Путин да присъедини Крим към Русия и да започне война срещу Украйна. Затова човек трябва да се запита защо се случи така?

– Да не би да казвате, че и Западът има някаква вина за ескалацията на конфликта?

– Да, това казвам. Европа и Америка не разбраха влиянието на тези събития, като се започне от преговорите за икономическите взаимоотношения между Европейския съюз и Украйна и стигнем до протестите в Киев. Всичко това трябваше да бъде изговорено с Русия. Не казвам, че руският отговор беше адекватен.

– Виждам, че подхождате към Путин с разбиране. Но той не прави ли точно това, за което ни предупреждавате – да създава хаос в Източна Украйна и да застрашава суверенитета ѝ?

– Определено. Но Украйна винаги е имала специално значение за Русия. Грешка е да не се осъзнава това.

– Отношенията между Запада и Русия не са били толкова обтегнати от десетилетия. Трябва ли да сме разтревожени от перспективите за нова Студена война?

– Със сигурност има такава опасност и ние не трябва да я игнорираме. Аз смятам, че подновяването на Студената война би било историческа трагедия.

– Но анексирането на Крим от Русия не принуди ли ЕС и САЩ да отреагират, като наложат санкции?

– Западът нямаше как да приеме анексията; някакви ответни мерки бяха наложителни. Но никой от Запад не е предложил конкретна програма за възстановяването на Крим. Никой не е готов да се бие за Източна Украйна. Това е факт.

– Би ли било по-добре да спрат санкциите дори и без никакви отстъпки от руснаците?

– Не, но аз имам някои проблеми със санкциите. Когато говорим за глобалната икономика и след това използваме санкции в нейните рамки, пораждаме изкушение за големите страни да се опитат да се защитят срещу потенциални опасности, и като го правят, да създадат меркантилна глобална икономика.

– Това не се ли отнася и за Путин, който сам се изтиква в ъгъла? Действията му, според Вас, от сила или от слабост са продиктувани?

– Според мен, от стратегическа слабост, маскирана като тактическа сила.

– Какво означава това при общуването с него?

– Ние не трябва да забравяме, че Русия е важна част от международната система, и следователно е полезна при решаването на всякакви други кризи, например в споразумението относно разпространението на ядрено оръжие с Иран или в случая със Сирия. Това трябва да има предимство пред тактическата ескалация в конкретния случай. От една страна, е важно, че Украйна остава независима държава, и тя трябва да има правото на икономически и търговски съюзи по свой избор. Но аз не мисля, че това е природен закон, че всяка държава трябва да има право да бъде част от НАТО. Вие и аз знаем, че НАТО никога няма да гласува единодушно за влизането на Украйна.

– Но не можем да кажем на украинците, че не са свободни сами да решават собствено си бъдеще.

– Защо не?

– Говорите като Велика сила, която е свикнала да става нейното.

– Не, САЩ не може да решат нищо, а и не трябва и да се опитват. Но по отношение на НАТО САЩ имат право на един глас при вземането на решение, което се взема на базата на единодушие.

– В книгата си пишете, че международният ред „трябва да бъде култивиран, а не налаган“. Какво имате предвид с това?

– Това, което имам предвид, е, че американците ще бъдем един от главните фактори по силата на нашите ценности и силни страни. Велика сила се става чрез сила, но и чрез мъдрост и далновидност. Но никоя държава не е достатъчно силна или мъдра, за да създаде световен ред сама.

– Бихте ли определили настоящата външна политика на САЩ като мъдра?

– В Америка живеем с убеждението, че можем да променим света не само с нежна сила, но и с действителна военна сила. В Европа хората нямат това убеждение.

– Не би ли трябвало най-важната цел да е защитата на страдащите цивилни в Ирак и Сирия?

– Първо, аз не смятам, че кризата в Сирия може да бъде интерпретирана като жестокост на диктатор над безпомощно население и ако се премахне диктаторът, населението ще стане демократично.

– В книгата си казвате, че Америка трябва да взема решенията си по отношение на войната на базата на това как постига „най-доброто съчетание от сигурност и нравственост“. Бихте ли обяснили какво имате предвид?

– Не. Зависи от ситуацията. Какъв е конкретният ни интерес в Сирия? Дали е само хуманитарен? Или е стратегически? Разбира се, винаги ще искаме да постигнем възможно най-моралния изход, но по време на гражданска война трябва да се гледа реалистично.

– Това означава ли, че за определен период от време, по реалистични причини, можем да бъдем на страната на Башар Асад срещу „Ислямска държава“?

– Ами, не. Ние никога не можем да сме съюзници с Асад. Но честно казано, мисля, че би трябвало да има диалог с Русия и да се запитаме какви резултати искаме в Сирия, и да формулираме стратегия заедно. Погрешно е да се каже, че Асад трябва да си тръгне – въпреки че е желателна крайна цел. Сега, заключени в конфликта с Русия, сделката по отношение на иранската ядрена програма става по-трудна.

(Със съкращения)

В. „Сега“

Пишат ни

До редакцията на сп. „Борба“, Чикаго-София

Уважаеми,

Безпокоя Ви, защото въпреки мълчанието на хората, към които се обръщах досега, аз все пак вярвам, че ще попадна на човек или на хора, чийто глас ще стигне насрещна планина, ехото на която не само ще откликне, а ще бъде подето, пренасяно и усилващо се от душа човешка към други такива души и сърца. Защото моят глас беше и си остава пустинна рожба.

На 86 години съм. Селянин с всички минуси, които ми е налепил печатът на безликата действителност. Старец съм, но през топлите месеци непрекъснато работя в градините и може би тишината, свежият гръх на природата и разпокъсаните наслади на радиото и телевизора не затормозват паметта ми. Може би... Но може и не би.

Не изпадам в самозаблуждение, защото добре знам, че не съм умствен капацитет, ала не живях гален от времето на земните ми дни, а много често изпитвах „сладостта“ от „ласката“ на оголени човешки зъби. Пенсионирах се като прогимназиален учител. Селски гаскал. Българин съм и само българофил. И като такъв коленича пред всички паметници на руските воюни, пагнали за свободата ни по време на освободителната война 1877-1878 г. Признателна България ги издига с любов, която преля и в моето сърце, когато за пръв път попагнах в с. Гривица, Плевенско, в ранното ми детство. Тогава сигурно съм чул и за царя Освободител. Святото му име е изпълнило душата ми, защото го понесох редом с имената на светците и ще го нося тъй докрай. Освен това от всички чужди езици само руският звучи сладко в ушите ми, защото го разбирам до голяма степен.

Но много по-късно осъзнах всичко. Чак в прогимназията научих, че в живота на вече освободената ни родина се е намесил с безмерната си царска омраза към нас Александър Трети. А по-голямата част от живота ми протече под подкования и изцапан ботуш на Йосиф Сталин, премазал ни в името на пътя свобода, братство, равенство, посочен на първите човещи от Всевишния. Но като върли атеисти те използваха само първата му част за заблуда на бедни и смачкани, а втората замениха със Сталиновата правда към съмняващите се хора, наричани проблемни: „Има човек, има проблем. Смърт на човека. Няма човек, няма проблем“. Ужас. Тези факти ме раздвоиха и като родолюбец аз не мога да бъда неизтрезняващ „фил“.

Когато след първите предварителни избори миналата година родината ни по фантастичен начин беше оглавена от най-руско-турското правителство – това на Пламен Орешарски, си помислих, че това ще бъде върхът на деветдесет и една годишната братоубийствена вътрешна война. Циреят. Границата, зад която ще избухне смачканият човешки дух. А пролетният вятър на ранобудните студенти сравних с Оборище. И щом човешкият кошер забуча, аз се включих самин с писмена изява от дъното на страната ни. От корените на съхнещото дърво, носещо святото име България. На много места изпращах произведенията си, но отговор не получих, нито някой ме подкрепи. Писах и на ранобудните с молба да се посъветват с разбиращите ги техни преподаватели, единствено правилният път за спасяване на родината не е ли само допитване до народа за две партии и сто и двадесет народни представители. Те, милите, ми благодариха за подкрепата и толкова. Славни, умни, ранобудни, но все още деца.

И за край. Щом България е на дъното не само в Европа и продължава да затъва, водена от три конституции, значи време е да узреем като народ и извикаме с ерихонски глас: България, България над всичко! Защото все още сме вярваща, състрадателна, отзивчива и добродетелна човешка маса, но дълго време живяла с правителства не от политици родолюбци, а от партийци, по вина на които вече не сме единен и сплотен народ.

Януари 2015 г.

Ради Кисъв, с. Добродан – Ловешко

Уважаеми г-н Спасов,

Позволете ми да поздравя всички наши читатели на „Борба“ с настъпилата 2015 г. Нека тя ни донесе много радост, упование и светъл лъч надежда да бъдем свободни българи, достойни за деди и бащи, и активно работещи за благоденствие и здраве на изстрадалия наш народ. Нека Бог Ви даде още сили и вдъхновение да издавате списанието. Изпращам поредния материал за публикуване в първия брой за 2015 г.

С уважение:

Д-р Богомил Лазаров, Габрово

Новогодишен поздрав за читателите на „Борба“

Честита Новата Година
на българите по света,
от хубавата ни Родина
изпращам поздрави сега.

Бъдете живи и щастливи
със трудовите си дела,
бъдете винаги красиви
със благородната душа.

Помнете майката Родина
със хлебородните поля,
красива слънчева градина
със ароматните цветя.

Родината ни вдъхновява
във тежки буреносни дни
и мощни сили тя създава
във българските ни души.

Да вдигнем пълните стакани
със руйно алено вино,
към бъдещето устремени
със гордо вдигнато чело.

Желая новата година
да бъде светла и добра,
над хубавата ни Родина
да грейне бяла светлина.

1 януари 2015 г., Враца

*Кирил Крумов – ветеран от войната,
почетен офицер от БА,
почетен гражданин на Враца*

Честито Рождество Христово, уважаеми г-н Спасов!

Желая на Вас и целия колектив на сп. „Борба“ здраве и гръзновение през новата 2015 г. Нека Вашето списание продължава в същия дух, разкривайки грозното минало, критично към настоящето, вдъхващо вяра и сочещо пътищата за постигане на едно по-добро бъдеще. За България!

Жорес Георгиев, Стара Загора

ДЕ Е БЪЛГАРИЯ

Що никой не попита де зората
и мене е огряла първи път,
що никой не попита де земята,
която най-обичам на света.

Да се провикна – вижте де зората
с целувка буди малък земен кът
и плаче, че по него гървесата
партийни хора ген след ген секал.

Де плажовете бели бетонират,
де язовири равнини душат,
де толкова реки в море умират,
а чужденци чернобилки строят.

Там де селата ген след ген умират,
де партии се без любов роят,
де с куп закони чуждото прибират
и без закони слабите морят.

Там, откъдето младост отпътува
за щастие по чуждите земи,
че бяс партиен властва и лудува
и носи мор, омраза и злини.

Никога не ще забравим!

Това е европейската градина.
България. Божествен земен рай,
за българи превърната в чужбина,
за чужденци мил втори роден край.

Раги Кисъв

Заблуждавате се, господа комунисти,

ТЕЗИ, КОИТО ВЧЕРА ВИ ДАДОХА ВЛАСТТА В БЪЛГАРИЯ, ДНЕС НЕ МОГАТ ДА ВИ Я ДАДАТ

25 ноември 1944 г., София. С радиograma Трайчо Костов запитва Георги Димитров: “...Кой и как ще съди княз Кирил, проф. Филов, Д. Божилов и др., които са въвн от България, отведени от съветските власти... Ние не можем да не ги съдим. Ще ги доведат ли тук, или ще трябва да ги съдим задочно?”

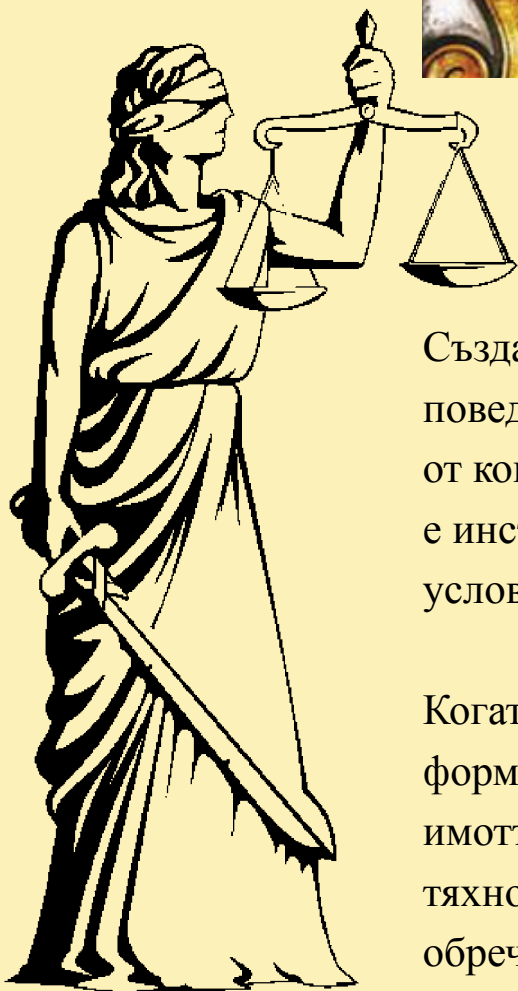
26 ноември 1944 г., Москва. Сталин обръща внимание на Георги Димитров, че “...в България не е имало въстание, а просто Червената армия завзема властта и я предава на ОФ – комунисти...” По същество т.нар. народен съд ще се ръководи от Москва.

Никога не ще простим без покаянието ви!

БЦРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Създаването и спазването на правилата за поведение – законите, във всяко общество, от които не прави изключение и държавата, е инструментът, който създава необходимите условия за нормалното им съществуване.

Когато те – правилата за поведение, са формално създадена необходимост, и животът, имотът и честта на тружениците е извън тяхното действие, обществото и държавата са обречени на разпадане.

**Въра
Сила
Суверенитетъ**